

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 15 0 U 003371 17 Uvp
Banja Luka, 27.02.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija, Strahinje Ćurkovića predsjednika vijeća, Edine Ćupeljić i Smiljane Mrša članova vijeća, uz učešće Dijane Jaćimović zapisničara, u upravnom sporu po tužbi preduzeća E. MHE d.o.o. T. iz T., ..., zastupanog po punomoćniku M.B., advokatu iz B.L. (u daljem tekstu: tužilac), protiv tužene Komisije ..., radi poništenja rješenja broj: ... od 16.03.2017. godine, u predmetu produženja dozvole za obavljanje djelatnosti proizvodnje električne energije, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Trebinju broj 15 0 U 003371 17 U od 14.07.2017. godine, u nejavnoj sjednici održanoj dana 27.02.2020. godine donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Trebinju broj 15 0 U 003371 17 U od 14.07.2017. godine se preinačava tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se Regulatorna komisija za energetiku Republike Srpske, da tužiocu nadoknadi troškove spora u iznosu od 2.200,00 KM u roku od 30 dana od dana primitka ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je, u stavu 1. izreke, odbijena je kao neosnovana tužba protiv osporenog akta kojim je odbijen zahtjev tužioca za produženje dozvole za obavljanje djelatnosti proizvodnje električne energije u Maloj hidroelektrani (MHE) I. na rijeci I., broj ... od 20.12.2016. godine, kao neosnovan. Ovo rješenje je konačno i objavljeno je na internet stranici Komisije ... i u „Službenom glasniku Republike Srpske“. U stavu 2. odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka u ovom upravnom sporu.

Odbijanje tužbe obrazloženo je navodima suda da je osporeni akt pravilan i zasnovan na zakonu, jer da je tužilac uz zahtjev za produženje dozvole za obavljanje djelatnosti proizvodnje električne energije dostavio rješenje od 19.03.2015. godine kojim mu je izdata ekološka dozvola za MHE I. kao i izjavu o tačnosti i vjerodostojnosti podataka u zahtjevu i pratećoj dokumentaciji, a tužena je kroz odgovarajuće provjere utvrdila da je to rješenje poništeno presudom nadležnog suda, što znači da je tužilac protivno odredbi člana 73. stav 5. Pravilnika o izdavanju dozvola („Službeni glasnik RS“ broj: 39/10 i 65/13, u daljem tekstu: Pravilnik) povrijedio obaveze obavještanja tužene o povredama uslova odnosno o sporovima u vezi sa djelatnošću proizvodnje električne energije. Shodno tome pravilno je zaključeno, a s obzirom na činjenicu da

je ekološka dozvola poništena, da tužilac ne ispunjava jedan od osnovnih uslova za obavljanje predmetne djelatnosti određenih Zakonom o električnoj energiji („Službeni glasnik RS“ broj: 8/08-1/11) i Pravilnikom, čime su ispunjeni uslovi za odbijanje zahtjeva iz odredbe člana 22. stav 1. tačka a. Pravilnika. Shodno navedenom zaključeno je da su neosnovani prigovori tužbe da se u konkretnom radi o prethodnom pitanju, bez čijeg rješenja se ne može odlučiti o produženju dozvole za obavljanje djelatnosti s obzirom da produženje dozvole zavisi od postojanja ekološke dozvole. Činjenica da je nedostatak ekološke dozvole otklonjen jer je tužilac pribavio novu dozvolu izdatu dana 09.03.2017. godine nisu relevantni za ovu upravnu stvar, jer u samom upravnom postupku koji postupak je predmet ovog upravnog spora tužilac nije posjedovao važeću ekološku dozvolu.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužilac osporava zakonitost pobijane presude zbog povrede zakona, drugog propisa ili opšteg akta i povrede propisa o postupku koja je od uticaja na rješenje stvari. Ističe da se odluka suda zasniva na činjenici da nije posjedovao važeću ekološku dozvolu tokom ovog upravnog postupka što je pogrešno, s obzirom da mu je od nadležnog Ministarstva za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju izdata ekološka dozvola broj ... od 09.03.2017. godine prije nego što je tužena donijela rješenje 16.03.2017. godine. Osporava zaključak suda da se ne radi o prethodnom pitanju, jer je u svojoj dosadašnjoj praksi tužena pitanje ekološke dozvole smatrala prethodnim pitanjem za rješavanje po zahtjevu za izdavanje dozvole za proizvodnju električne energije. Za vrijeme trajanja ovog upravnog postupka paralelno je tekao postupak pred Ministarstvom za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju za prethodnu procjenu uticaja na životnu sredinu i za izdavanje ekološke dozvole za istu malu hidroelektranu kada je tužena zaključkom od 12.02.2015. godine prekinula postupak do izdavanja ekološke dozvole i drugih akata potrebnih za pribavljanje odobrenja za obavljanje djelatnosti. Sadašnji zaključak tužene je suprotan, a shodno tome i pogrešan, zbog čega osporava i navod suda da je neosnovano pozivanje tužioca na ranije slučajeve u kojima se postupak prekidao do rješavanja prethodnog pitanja izdavanja ekološke dozvole. Razlikovanje procesnih situacija u vezi sa ekološkom dozvolom suprotno je odredbama člana 64. stav 1. Pravilnika s obzirom da su postupak i uslovi za produženje dozvole za proizvodnju električne energije isti kao i uslovi za izdavanje dozvole. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda ukine ili da se preinači tako da se tužba uvaži i osporeni akt poništi. Zatražio je i troškove za sastav ovog zahtjeva u ukupnom iznosu od 1.250,00 KM prema dostavljenom troškovniku.

Tužena u odgovoru na zahtjev navodi kratki istorijat postupka i ističe da su navodi tužioca krajnje proizvoljni te da tužilac konstantno zamjenjuje teze i iste stvari ponavlja. Navodi da je u odgovoru na tužbu već obrazloženo, a da proizlazi iz spisa predmeta da tužilac u upravnom postupku nije dostavio ekološku dozvolu kao dokaz o ispunjenju jednog od osnovnih kriterijuma za izdavanje dozvole za obavljanje djelatnosti, a to je zaštita okoline. Na traženje da se u tom pogledu upotrpuni zahtjev, tužilac je dostavio nevažeću ekološku dozvolu i izjavu o tačnosti i vjerodostojnosti dostavljenih podataka. Na tužiocu je bio teret dokazivanja pa je bio u obavezi da dostavi važeću ekološku dozvolu, a ne nevažeću kako je to učinio, čime je dokazao svoju namjeru da protivpravno pribavi odobrenje za obavljanje djelatnosti, što upućuje na postojanje krivične odgovornosti o čemu će biti obaviješteni nadležni organi. Nesporno je da je nova ekološka dozvola od 09.03.2017. godine ali ona nije relevantna za odlučivanje u ovoj upravnoj stvari, ali suština je da je tužilac bio dužan dostaviti dokaz o ispunjenosti kriterija zaštite okoline do okončanja upravnog postupka, što nije učinio, pa je zahtjev trebalo odbiti kao neosnovan.

Tužilac neosnovano i proizvoljno u zahtjevu izvodi zaključke u pogledu postojanja i rješavanja prethodnog pitanja u ovoj upravnoj stvari pokušavajući na taj način dokazati da je presuda nezakonita. Pogrešno se poziva na pojedinačne odluke o ranijim postupcima u situacijama koje se ne mogu upoređivati. Predlaže da se zahtjev tužioca odbije, kao i njegov zahtjev za naknadu troškova postupka.

Razmotrivši zahtjev, odgovor tužioca, pobijanu presudu i ostale spise predmeta, po odredbama člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Iz spisa predmeta proizilazi da je predmetni postupak pokrenut po zahtjevu tužioca od 20.12.2016. godine za produženje odobrenja za obavljanje djelatnosti proizvodnje električne energije u MHE I., uz koji zahtjev nije priložio važeću ekološku dozvolu, već je priložio ekološku dozvolu od 19.03.2015. godine, za koju je tužena u toku postupka, provjerom kod nadležnog organa, u februaru mjesecu 2017. godine saznala da je poništena presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 016452 15 U od 02.03.2016. godine. S obzirom da je ekološka dozvola jedan od osnovnih dokaza za izdavanje dozvole za obavljanje djelatnosti proizvodnje električne energije, a tužilac nije obavijestio tuženu da ekološka dozvola koju posjeduje nije važeća, zaključeno je da je tužilac postupio protivno odredbi člana 73. stav 5. Pravilnika, pa je osporenim aktom odbijen zahtjev tužioca za produženje dozvole za obavljanje djelatnosti proizvodnje električne energije u MHE I.

Tužilac je u tužbi, a i predmetnom zahtjevu naveo da izdavanje ekološke dozvole u ovoj upravnoj stvari predstavlja prethodno pitanje, ukazao na raniju praksu tuženog kada je prekidala postupak do pribavljanja ekološke dozvole, te da osnov za prekid postupka postoji u odredbi člana 13. stav 4. Pravilnika i uvezi sa članom 132. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 13/02-50/10, u daljem tekstu: ZOUP). Dodao je i da je u toku postupak po zahtjevu za vanredno preispitivanje navedene presude nižestepenog suda od 02.03.2016. godine, koja odluka bi mogla da promjeni činjenično pravnu situaciju u odnosu na ekološku dozvolu, a naveo je i da mu je dana 09.03.2017. godine izdata nova ekološka dozvola rješanjem Ministarstva za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju.

Shodno navedenom, po ocjeni ovog suda tužena je pogrešno zaključila da ovi navodi tužioca nisu od uticaja na odlučivanje, jer da se radi o novoj ekološkoj dozvoli, te da nema mjesta prekidu postupka. Ovo jer se u konkretnom slučaju, bez obzira što je tužilac uz zahtjev priložio nevažeću dozvolu, ne može zanemariti činjenica da je u vrijeme odlučivanja po zahtjevu (16.03.2017. godine) tužiocu bila data nova ekološka dozvola za predmetnu MHE (izdata 09.03.2017. godine). Ta ekološka dozvola od strane donosioca dostavljena je tuženoj dana 16.03.2017. godine, istog dana kada je donesen osporeni akt, što bi značilo da je tužena imala saznanje o toj činjenici. Izdata je za istu MHE, postojala je u vrijeme odlučivanja, pa proizilazi da nije bilo mjesta odbijanju zahtjeva tužioca.

Tužena u razloge odbijanja zahtjeva navodi i činjenicu da je tužilac nije obavijestio o promjenama vezanim za ekološku dozvolu, ali je tužilac obavijestio tuženu da je protiv presude nižestepenog suda od 02.03.2016. godine, kojom je poništena ekološka dozvola, podnio zahtjev za vanredno preispitivanje. To nije bio razlog za prekid postupka, ali je ukazivao na mogućnost promjene činjenično pravne situacije, što se u konačnom i desilo, a u prilog je navedenom

zaključku. Naime presudom ovog suda broj 11 0 U 016452 16 Uvp od 21.12.2017. godine uvaženi su zahtjevi tuženog Ministarstva za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju Republike Srpske i tužioca kao zainteresovanog lica u tom upravnom sporu, pa je presuda Okružnog suda u Banjaluci od 02.03.2016. godine (kojom je poništena ekološka dozvola izdata tužiocu za navedenu MHE) preinačena na način da se tužba Udruženja ... K. odbija kao neosnovana, što znači da je ta ekološka dozvola ostala na pravnoj snazi. Iako je ova presuda donesena nakon pobijane presude, ovaj sud, s obzirom na navedeno i zbog pravnih posljedica koje su u korist tužioca, nalazi za potrebno da ukaže i na te novonastale činjenice.

Iz navedenih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi ostvareni su razlozi predviđeni odredbama člana 35. stav. 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje uvažava, na osnovu odredaba člana 40. stav 1. i 2. tog zakona, pobijana presuda preinačava tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava, jer su ostvareni razlozi iz odredaba člana 10. tačke 2. i 4. ZUS.

Odluka o troškovima spora iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbi člana 49. i 49.a, stav 1. ZUS i u vezi sa članom 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" broj 58/03- 61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS. Visina troškova, koju je tuženi dužan isplatiti tužiocu koga je u upravnom sporu zastupao advokat, određena je shodno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik RS“ broj 68/05, u daljem tekstu: Tarifa). Prema Tarifnom broju 3. za sastavljanje podnesaka (tužbe) u neprocijenjivim stvarima visina nagrade iznosi ukupno 300 bodova, a prema vrijednosti boda od 2 KM, iz člana 14. stav 2. Tarife, nagrada iznosi 600,00 KM. Taj iznos uvećava se za 25 % na ime paušala, prema odredbi člana 12. Tarife, tako da ukupan iznos troškova koji se dosuđuju na ime podnošenja tužbe iznosi 750,00 KM. Tu su i troškovi za sastav zahtjeva za vanredno preispitivanje, za koji se visina nagrade od 300 bodova, uvećava za 50% za sastav pravnog lijeka (450 bodova), pa prema pomenutoj vrijednosti boda nagrada iznosi 900,00 KM, uvećana za paušal od 150,00 KM (koliko je zahtjevano) ukupno 1.050,00 KM. Tu su i troškovi takse koju je tužilac platio i to na tužbu i presudu u upravnom sporu od 200,00 KM i takse na zahtjev za vanredno preispitivanje od 200,00 KM, ukupno 400,00 KM, pa ukupan iznos troškova koji se dosuđuju iznosi 2.200,00 KM.

Zapisničar
Dijana Jaćimović

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković